

til at ophjælpe den paa den funde og naturlige Maade, hvorpaa den kan fremhjælped, og der tror jeg, at foruden faadanne Foranstaltninger som gode Kommunikationsmidler, gode Havne o. s. v. ere Foranstaltninger som den, man her paatænter, nemlig Oprøttelsen af en Kreditforening, der kan fiktte Eierne Laan paa billige og rimelige Bilkkaar, netop af den Art, som Alle maa være enige om hører ind under fund og god Fremhjælp af Industrien, en Hjælp, der maaftte endog vil sætte Industrien i Stand til snarere at kunne undvære de Gangkurve, som den for Tiden bevæger sig i." Det ærede Medlem sagde, at den korte Amortisations-tid vilde gjøre, at Laantagerne ikke vilde kunne faae Fordel af Laanene, at disse vilde blive faa byrdefulde, at Folk maaftte vilde fty dem, men der vil jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Eierne af industrielle Eiendomme her i Landet ere vante til ret byrdefulde Bilkkaar i Forveien, og at de i en ganfte overordentlig høi Grad sætte Pris paa den Fordel, som gennem denne Forening vil fikttes dem, nemlig at faae Laan, der i en vis Mærætte ere uopfigelige. Naar de kunne opnaa det, tror jeg, at de ere villige til at høre endog faaret betydelige fafte aarlige Ydelser, i alt Fald er der al Udftigt til, at deres Laanvilkkaar ikke vilde blive ringere ved, at de træde ind i denne Forening, end naar de blive udenfor; det er jo tværtimod Rimelighed for, at de vilde blive bedre.

Seg skal nu vende mig til den høitærede Minister og begynde med at udtale min Paastjønneffe af den, som jeg mener, ret velvillige Maade, hvorpaa han har stillet sig til Sagen. Han indrømmede — og det er jo det, der er Grundbetingelsen for Loven — at der virkelig er Trang til, at en faadan Kreditforening oprettes. Han indrømmede, at Eierne af industrielle Eiendomme nu kun have en meget indskrænket Udgang til at faae Laan, forfaavidt den Del af deres Eiendomme, der er bestemt til industriel Brug, er den vigtigste Del af Eiendommen; anderledes forholder det sig naturligvis, hvor den væsentligste Del anvendes til Behøelse eller er Jordtilliggende. Den ærede Minister erklærede sig tilbøielig til at medvirke til Fremme af denne Sag paa dens videre Stadier. De Indvendinger, der fremkom, vare hovedsagelig, at der i Loven ikke fandtes tilstrækkelig betryggende Bestemmelser, men det er naturligvis en Sjønssag, og jeg udtalte mig temmelig udførlig herom ved Sagens Forelæggelse. Seg har den Opfattelse, at det paa et faa vaat Omraade som her er en lille Smule uhenftigtsmæssigt

at paalægge altfor mange hemmende Bænd og i altfor vid Udftækning at fastfætte de Former, indenfor hvilken en faadan Kreditforening skal virke. Den høitærede Indenrigsminister gjorde ud fra samme Forudsætning, nemlig Foretagendets Nyhed, det Uprøvede derved, en ganfte modfat Betragtning gjældende. Han sagde, at da det er faa nyt og uprøvet, maatte vi netop have mere detaillerede Bestemmelser ind i Loven. Der kan naturligvis ræsonneres paa begge Maader, men i ethvert Tilfælde er det mig fuldstændigt klart, at derpaa kommer Loven ikke til at strande. Seg tror, at der hos os Forslagsstillere, og det Samme kan vist siges om de fleste Medlemmer af dette Thing, er megen Billighed til paa Sagens Enkeltheder at vise Smødekommen for at faae Noget ud af den. Der vil desuden næppe være Realitetstuenighed om de Bestemmelser, som skulle indfættes. Seg tror, at de garanterende Bestemmelser, som den høitærede Minister ønskede, ligge faa ganfte indenfor de Intentioner, som den Kreds af Industridrivende, der har sat denne Sag i Gang, have haft, og indenfor, hvad de have tænkt sig at give gennem Statutterne. Det vil faaledes ikke være Uenighed om Realiteterne, man her vil komme til at strande paa. Navnlig det Duffe, som den høitærede Minister udtalte om Maximum for de hvede Laan, kan jeg allerede paa Sagens nuværende Standpunkt fige, at jeg vil kunne slutte mig til. Seg finder, at det er en billig og rimelig Fordring. Det er ganfte klart, at vi have enkelte industrielle Eiendomme her i Landet, der ere faa store og faa værdifulde, at man deri kan tænke sig Laan af en faadan Størrelse, at et eventuelt Tab paa en faadan enkelt Eiendom virkelig vilde virke svækkende paa Foreningens Soliditet. Man har jo ogsaa i Statutterne, som Ministeren har haft Velighed til at se, tænkt en faadan Maximumsgrændse sat, og jeg tror ikke, at der er noget i Veien for at føre den over i Loven. Den høitærede Minister var betænkelig ved, at der i Loven ikke fandtes en bestemt Amortisationstid. Ogsaa det er jo Noget, man kan forhandle om i et eventuelt Udvalg; og paa Sagens senere Stadier. Den Grundtante, man er gaaet ud fra ved Affattelsen af Loven, er den, at den naturligste Bei for en faadan Forening formentlig vilde være den samme som for en privat Mand, nemlig at man først lagde hen til at leve for og til at dække eventuelle Tab, og faa først derefter anvendte det Overskydende af den fafte aarlige Ydelse til Amortisation. Den ærede Minister har ikke følt sig tilfredsstillt derved. Han tænkte sig, at de aarlige Ydel-